

Élesen támadták Gádafi ezredes

Albert Memmi francia-zsidó író: „Millió Dir-Jászint kellett elszenvnedünk az araboktól”

Muammer Gádafi ezredes, líbiai diktátor, a jelek szerint nem örvend nagy népszerűségnek a francia írók és újságírók körében, sőt azt lehet mondani, hogy legutóbbi párizsi látogatása semmel sem öregbítette hírnevét. A Le Monde által rendezett vitásten a jelenlévő írók és újságírók „frontális támadást” intéztek Gádafi ellen, aki elkeseredetten, de kevés sikerrel védekezett.

A Le Monde szerkesztősége két zsidó személyiséget, Pierre Mendes-France volt miniszterelnököt és Albert Memmi marokói születésű francia-zsidó írókat hívta meg erre az értekezletre. Gádafi kénytelen volt idegesen végig hallgatni Memmit, aki felsorolta mindazokat a megszállásokat, amelyeket az arab államokban követtek el zsidók ellen 1967-ig — beleértve természetesen Líbiát.

— Jobb, ha nem beszélünk a multiról — szólította közbe Gádafi többször idegesen — én sem említem Dir-Jászint.

(Dir Jászint Jeruzsálem-környéki arab falu volt 1948-ig, s ebben a faluban az Eeel egyik alakulata a felszabadító háború idején akcióit hajtott végre, amelynek sok halottja volt a polgári lakosság körében, az arabok azóta is állandóan Izrael szemére hányják — a szerk.)

— Mi, zsidók millió Dir-Jászint voltunk kénytelenek elszenvnedni az arab államokban! — kiáltott fel szenvedélyesen Memmi.

Gádafi kénytelen volt végig hallgatni Mendes-France volt miniszterelnököt is, aki a következőket mondotta:

— Elnök úr, semmiképpen sem támogathatom az ön fegyvervásárlási szándékait, mert ezt a fegyvert Izraelben élő férfiak és nők kiirtására akarja felhasználni. Az izraeli lakosságnak joga van önálló nemzetként, önálló államban élni.

A vitásten mintegy 40 élőval belülről francia személyiség vett részt, köztük politikusok, írók, közgazdászok és professorok.

A rendezvényt a Le Monde közösen szervezte a londoni Times-al, a nyugatnémet Die Welt-el és az olasz La Stampa-val.

Más zsidók is jelen voltak, köztük Raymond Aron egyetemi tanár, Claude Estiére arabbarát szocialista újságíró és Maxim Robinson marxista filozófus. Ezzel szemben nem jelent meg Francois Mitterand szocialista vezér, habár őt is meghívták.

A vitát diszkrétül egybe kötözték.

ta, hogy Egyiptomé, mire Gádafi azt kérdezte, ki a Golán-fennsík? Mendes-France azt mondta, hogy

erről nem lehet tárgyalni mindaddig, míg Szíria nem teszi magáévá a BT 242 számú határozatát és nem adja vissza az izraeli hadifoglyokat.

A vita egyes résztvevői Gádafi pártjára álltak és ezzel próbálták érvelni, hogy a hadifogly-probléma a megoldás szervező része kell hogy legyen, ugyanúgy, mint Vietnám esetében, mire Memmi ügyes retorikai fogással azt javasolta, hogy

jobb volna, ha ennek az álláspontnak a támogatói nyitják a mikrofon elé állnának. Senki sem kelt fel a helyéről...

Gádafinak minden szót szimulán fordítottak, de nem érte be nyílvánvaló Memmihöz fordult. „Koncentráltan figyelem szavait. Talán hajlandó volna arabul beszélni?”

A berber származású, zsidó hitre áttért családból eredő Memmi így válaszolt:

— Folyékonyan beszélek arabul, mert ez az anyanyelvem. Ma este azonban nem fogok arabul beszélni, mert az az óhajom, hogy mindenki megértse szavaimat.

Valamivel később utabb incidensre került sor, amikor Gádafi megemlítette a Franciaország fennálló jóviszonyait és a Franciaország által szállított fegyvert. Ekkor beszélt Mendes-France az Izraelben élő zsidóság elpusztításának szándékáról és más résztvevők is támogatották Mendes-France álláspontját, habár enyhébb kifejezéseket használtak. Gádafi azzal próbált kibújni a válasz alól, hogy az arab államok nyitva állnak minden „palesztinai zsidó” előtt, beleértve Líbiát is. Ezuttal azonban nem ismételte meg korábbi szövegét, hogy vissza kell telepíteni származási országába minden zsidót, aki 1948 után érkezett „Palesztinába”. Ervelése azonban olyan gyenge volt, hogy

néhány jelenlévő összesugott, hogy nevétség a francia intellektuelek kiválóságainak vitája ilyen nivóju emberrel... A feszültség akkor kulminált, amikor Memmi, szándékosan erős észak-afrikai akcentussal, felolvasta előre elkészített kérdéseit. Ezek között volt az a kérdés, igaz-e, hogy Gádafi addig akarja folytatni a háborút, amíg teljesen elterli Izraelt a föld színéről, igaz-e, hogy visszavonul Casablancában, Fez-ben, Marakesben, Adenben, Alexandriában, Tripóban és Bagdadban. Gádafi mozdulatlan arccal hallgatta végig a kérdéseket majd odasugott valamit a vitát vezető Fontien lap-szerkesztőnek, aki azt javasolta, hogy Gádafi azonnal válaszoljon minden kérdésre külön-külön. Gádafi kérdéssel válaszolt:

— Hogyan adhat hitelt az olcsó sajtó-pletykáknak és a megvizsgálatlan jelentéseknek? Memmi ekkor felfedte információs forrásait, részletesen idézte történéseket és tudósokat.

Fontien, aki a jelek szerint véget akart vetni a vitának, Mendes-France-hoz fordult: „Hozzá kíván valamit fűzni ezekhez a kérdésekhez?”

Mendes-France belenézett az előtte fekvő irat-anyagba, majd így válaszolt: „Az hiszem, barátom még nem fejezte be szavait.”

Halálra égett egy idős asszony Aszodban Gyertyától tüzet fogott a szoknyája

Szimchá Cházut 70 éves asszony vasárnap házában halálra égett, amikor gyertyát próbált gyújtani és ennek során lángot fogott a szoknyája.

Az idős asszony, aki világtalan lányával az aszodi Háhágán-utca lakik, délelőtt 11 óra körül az egyik szobába az asztalon lévő gyertyákat akarta meggyújtani. Minthogy ő maga is gyengén látott, a jelek szerint leiette az egyik gyertyát és amikor lehajolt, hogy felemelje a földről,

tüzet fogott a műanyagból készült szoknya. Másodpercek alatt a szerencsétlen asszony lángok közepén állt.

Szimchá Cházut vak lánya, a szerencsétlenség pillanatában nem tartózkodott otthon és néhány járókelő, aki meghallotta a segélykiáltásokat, kihívta a rendőrséget. Azonnal kórházba szállították a szerencsétlen asszonyt, aki azonban megérkezése pillanatában már halott volt.

Kompromisszum a terrrorszervezetek között:

A PALESZTINAI KORMÁNYT ÉS A GENFI KÜLDÖTTSEGET A „TERÜLETEK” KÉPVISELŐI ALKOTJAK

A megegyezés lehetővé tette a szélsőséges terrrorszervezetek részvételét is a genfi békekonferencián

A szélsőséges és a mérsékelt terrrorszervezetek között kompromisszumos megegyezés jött létre, amelynek értelmében az algériai csúcserkeztet után felállítandó „emigráns palesztinai kormányt”, valamint a genfi értekezleten résztvevő palesztinai küldöttséget judeai és somroni, illetve a gázai sávban élő személyiségekből állítják össze. Ez a kompromisszum lehetővé tette, hogy a minden békétárgyalást ellenző szélsőséges terrrorszervezetek is résztvevő legyenek a genfi értekezleten.

A megegyezést közvetlenül Jászter Aráfat és alvezéreinek moszkvai utazása előtt érték el és abba be volt avatva legalább két olyan, izraeli fennhatóság alatt lévő területen élő arab személyiség, aki utóbb Damaszkuszban és Beirutban járt. A küldöttség moszkvai utazását leállították amíg valamennyi terrrorszervezet hozzájárulását adja.

A megállapodás azért vált lehetővé, mert a terrrorszervezetek és elsősorban a szélsőségesek úgy vélik, hogy a genfi értekezleten való részvétel egyértelműen azzal, hogy lemondanak a muzulmán-keresztény-zsidó világi palesztinai állam felállításának gondolatáról, valamint „az egész palesztinai föld” felszabadításának elvéről. Az, hogy judeai és somroni személyiségekből áll a küldöttség, lehetővé teszi a terroristák számára a visszakozást abban az esetben, ha az ő szempontjukból kudarcba fullad a tárgyalások.

Egy másik oka ennek a megegyezésnek az volt, hogy Izrael nem hajlandó leülni a tárgyalászat mellé Aráffal és Chábással. Jordánia és Amerika pedig azt követelik, hogy ne a terroristák, hanem a lakosság vezetői képviseljék a palesztinaiakat. Egyes megfigyelők véleménye szerint Egyiptom nem fog hozzá járulni olyan delegáció összeállításához, amely Kairó szempontjából újabb ellenfelet jelent.

A vezérkari főnök meglátogatta a sebesülteket a haifai Rámbám-kórházban

Dávid Elázár tábornok, vezérkari főnök mintegy 3 óráig látogatást tett a sebesült katonáknál, akiket a haifai Rámbám-kórházban kezelnek. A vezérkari főnök kíséretében volt dr. Mose Kordova dandártábornok, a hadsereg főorvosa is, aki különböző kérdéseket tett fel az orvosoknak az egyes sebesültek állapotára vonatkozólag.

A sebesültek láthatóan meglelégedéssel fogadták a vezérkari főnököt és kíséretének tagjait, akiknek elmondották, hogy milyen körülmények között sebesültek meg. A sebesültek között számos tüzer és tankista volt. A kórház plasztikai-sebészeti osztályán a vezérkari főnök elbeszélgetett a páncélos hadsereg tagjaival, akik közül többen súlyos égési sebeket szenvedtek. Itt beszámolt nekik arról, hogy sikerült megmenteni minden sebesültet, aki élve került a kórházba, habár néhányán igen magas fokú égési sebeket észleltek.

MENDES-FRANCE Frontális támadás...

MEIN KAMPF — ARABUL Arab katonák kötelező olvasmánya

nésre van szüksége. Ugyanaznap Gádafi két órát „általános vizsgálat” céljából az egyik legmodernebb párizsi kórházban töltött. A vacsora többi résztvevőjével ellentétben húst nem evett és kizárólag teát, valamint vizet ivott.

A líbiai diktátor kísérletet tett, hogy — mint mondotta — ne beszéljen részlet kérdésekre, hanem „intellektuális” színvonalon mozgó filozófikus beszélgetést folytasson az iszlám magas szelleméről. Ebben a stádiumban érte Memmi és Mendes-France vártalan támadása, amelynek elhangzása után megkérdezte Mendes-France-ot, ki a Szinaj-félsziget. Mendes-France azt válaszol-

TORÁKAT HOZOTT AZ AMERIKAI KÜLDÖTTSEG

Az amerikai zsidó szervezetek delegációja Jack Stein vezetésével a luddi repülőtéren. Az érkezők 30 Tórárt és száz tflint hoztak magukkal a hadsereg számára. — Képünkön Jack Stein (a második jobbról) a Mizráchi-mozgalomhoz tartozó rabbiakkal, akik az ajándékba hozott Tóra-tekerceket tartják.

50 százalékos esés a fiatalkorúak bűnözésében

A népielőtti minisztérium szövevénye tegnap közölte, hogy október hónapban 50 százalékkal csökkent a fiatalkorúak által elkövetett bűncselekmények száma.

Valószínűnek tartják, hogy ennek oka részben az, hogy a háború hónapjaiban fokozottabb volt az utcákban a rendőri ellenőrzés, amelyhez még a légtalmai ellenőrök is csatlakoztak, továbbá, hogy a fiatalkorúak idősebb bűntársai katonai szolgálatot teljesítettek.

Azt sem tartják kizártnak, hogy a háború napjaiban a fiatalkorú bűnözők egyrésze többet tartózkodott családjai körében, főleg az ország északi részében, ahol gyakoribbak voltak a légiriadók, és ez a tény is befolyásolta a bűncselekmények csökkenését.

— A CYPRUS AIRWAYS LEGIFORALGMI TARSASAG ma felújítja járatait Nicosia és Ludd között. A ciprusi gépek egyelőre hetenként háromszor közlekednek, míg az El Al heti két járatot tart fenn Ludd és Nicosia között.

Folytatják a szombat reggeli tévé-műsort 4:2 arányú többségi szavazattal fogadták el a döntést

A Rádióhatóság igazgatósága legutóbbi ülésén elutasította azt a követelést, hogy szüntessék be a televízió szombat reggeli műsorát.

A követelést az igazgatóság egyik vallásos tagja, Chájim Kuberszki belügyi államtitkár támasztotta. Támogatta a javaslatot Jákob Bruman, a Gáchál képviselője is, de az igazgatónács többi négy tagja ellenezte ezt.

GORAL RIVKA EMLÉKÉRE

Szerény asszony volt és szerénységénél csak jósága volt nagyobb. Nem járt társaságba, mányosan, egyetlen testvére, Tová társaságában élte életét. De mások fájdalma és szenvedése szinte személyes ügye volt. Hitt az igazságban és ahol csak tehetett, elment szavát és küzdött a gyengék, az elesettek jogaiért.

Nem volt gazdag, de szerény jövedelmének nagy részét mások

Levelek a Szerkesztőhöz

NE KEVERJÜK A FOGALMAKAT!

Helytelennek találom, hogy a vallásos tábor most össze akarja keverni a benzintakarékosság és a szombat szentségének fogalmát. Amikor felmerült a javaslat, hogy az autótulajdonosokat hetenként egy napi kényszerpihenőre szorítsák, vallásos körök nyomban felvetették, hogy legyen ez a nap a szombat napja.

Azt hiszem minden autótulajdonos maga dönti el, hogy milyen módon ünnepel szombatot. Az én számomra például abban jut kifejezésre a szombat ünnepi jellege, hogy ha csak tehetem meglátogatom a tőlem 80 kilométernyi távolságban élő szüleimet. Hétköznap általában erre nincs időm.

Azzal egyet értek, hogy a vallásos tábor tagjai mindent elkövetnek a szombat szentségének biztosítására. Kérdés azonban, hogy milyen módszerekkel dolgoznak. Ha megpróbálnák a mozgósítási eszközökkel rávenni Izrael polgárait, hogy ne utazzanak szombatot és így biztosítsák a hetedik nap szentségét — ezzel egyet értenék. De elutasítom azt a törekvésüket, hogy amikor kifejezetten gazdasági megfontolások miatt üzemenyag takarékságról van szó, megpróbálják egy füst alatt a szombat szentségét is biztosítani. Ezzel a törekvésükkel a szabadságunknak táborában nem sok hívet toboroznak a maguk számára.

Grosz Árpád, Rámát-Gán.

Ne fogadjuk el a divattervezők diktátumát

A divattervezőket bizonyos szempontból a diktátorokkal va-gyonk kénytelen egybe sorolni, mert ha egy új divat-vonalat, illetve megoldást divathoznak, annak szinte kötelező erre van a nők milliói számára. Fellebbzésnek helye nincs.

Igy aztán szinte lehetetlen bármit is tenni az izléstelen formájú és viselés szempontjából egészségtelen magassarkú cipők ellen és kénytelenek vagyunk elfogadni

ni a csunya félméteres széles száru női nadrágokat. A mini-viselés terén is rengeteg a túlzás. Ha például egy négygyermekes családanya viseli, ez az önkritika teljes hiányára vall!

Az asszonyok közvéleményéhez fordulok. Lépjének fel a divattervezők diktátuma ellen. Hammer Nátfáli, Zichron Jákov, Herzl 30.

Rövid a zöld, hosszú a piros...

Az alábbi sorokat nemcsak a magam, de számos autótársam nevében írom. A tel-avivi villanyrendőrökről van szó. Nagyon sok villanyrendőrt felvettem a forgalom lüktetésének figyelmen kívül hagyásával állították be. Azon az utvonalon, amelyen én járok, nem is egy olyan villanyrendőr van, ahol a piros másfél percig világít, a zöld jelzés viszont csak nem egészen fél-

percig. A multkor lemértem, összesen öt autó ment át a zöld jelzésen, aztán újra sárgára váltott.

Azt hiszem helyes volna, ha az illetékes közlekedési hatóság időről-időre revízió alá vonná a villanyrendőrök beállításának elvét és gyakorlatát és átállítaná egyiket, másikat.

Boros Jár, Rechovot.

Az olasz fegyveripar is elad az arab államoknak

A jom-kipuri háború idején Líbiának szállított páncélozott járműveket

„Olaszország mindig távolartotta magát az olyan beavatkozástól, amelynek nyomán a háborús körzetekben — elsősorban a Közelkeleten — hozzájárult volna a feszültség fokozásához, de különösen távolartotta magát a fegyverszállítástól”. Ezt mondta többek között Aldo Moro olasz külügyminiszter október hó 17-én, amikor a római szenátusban megtartott beszédében ismertette országának álláspontját a közelkeleti viszályban.

Nincs semmi ok Moro és az olasz kormány szándékának kétségbevonására, azonban a fegyverkezési szakértők egyöntetűen rámutatnak arra, hogy a jom-kipuri háború nyomán ismét fellendült a nemzetközi fegyverkereskedelelem. Pontosán úgy, mint a szuezi-válság és a hatnapos háború után, annak ellenére, hogy a két mammut-hatalom, az Egyesült Államok és a Szovjetunió most minden képzeltet felülmúló módon, léghídon és légionaton szállították a fegyvert a Közelkeletre. Ennek ellenére sem hihető, hogy az olasz fegyvergyárosok és kereskedők hajlandók volnának lemondani a részükről. Olaszország ugyanis, az ötödik helyen áll a fegyverellátók világranglistáján, az Egyesült Államok, a Szovjetunió, Franciaország és Anglia után.

Megbízható becslések szerint, a listavezető négy nagyhatalom szállítja a közelkeleti harcoló felek számára a fegyverszállítást több mint 90 százalékát és így bizonyosra vehető, hogy az olaszok igényt tartanak a fennmaradó további 10 százalékra, vagy legalábbis annak jelentős hányára, ami nemcsak ötödik helyüket biztosítja a listán, hanem a tekintélyes hasznot is.

Olaszország 1971-ben 80 milliárd olasz líra értékű fegyvert és löszert adott el. Ertesülések szerint a fegyver és löszereport az idén eléri a 130 milliárd lírát.

Libia egyike a legjobb olasz fegyverszállítóknak, s főleg páncéltárolókat, gépfegyvert, tankelhárító ágyút és rakétákat vásárol. A jom-kipuri háború keltés közepén futott ki Genovából Libia irányába egy páncélos csapatcsatló autókkal megrakott teherhajó.

Irák is jó kliense az olaszoknak és főleg rakétákat, gépfegyvert, valamint kézigránátokat vásárol. Az olasz fegyvergyárosok biztossra veszik, hogy üzletmenetüket még a közelkeleti béke sem befolyásolja hátrányosan, — mert az érintett országok további fegyverszállításokkal igyekeznek majd pótolni a háborúban elvesztett hadfelszerelést, s bizonyára új fegyvereket is érdeklődnek majd.

A második világháború és a fasizta rezsim bukása óta hosszú utat tett meg az olasz fegyvergyártás. A második világháború után a győztes hatalmak szigorú korlátozások alá helyezték az olasz hadsereget és felfegyverkezését, de „a hidegháború” gyökerelesen megváltoztatta a helyzetet. Amikor az olaszok 1949-ben csatlakoztak a NATO-hoz, feloldották a fegyverkezési korlátozásokat. Ettől kezdve rohamléptekkel fejlődött az olasz hadiipar, mely ma már nemcsak a saját szükségletének jórészt látja el, hanem jelentős tételeiben külföldre is szállít.

Tizenöt évvel ezelőtt az olasz hadiipar csak a helyi szükségletet.

A 648. SZÁMÚ KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE
Vízintés: 1. ALIZARIN, 14. KAMARA, — 26. BERIBERI
31. KAMELIA, 39. RAGADOZÓK, — 53. KALAND,
55. PETRARCA.

Függőleges: 1. AMAZONAS, — 2. LAMARCK, 3. IKAROS, —
11. ARAFURA, 12. MAJOLIKA, 14. KIDERIT, — 23.
IBERIA, 35. BABITS, 38. BIZÁNC, 42. GÁRDA.

Nyereménykönyv: Greene: TITKOS MEGBIZATÁS

UJ KELET SZELVEN: **651**
REJTVÉNYPALYAZAI

4 UJ KELET 1973. XI. 27

adatokat, de az olasz nagykövetségén kapható fegyver-katalógusok bizonyítják, hogy az olasz fegyver eladásra vár és mindig kapható.

Titokként kezelik annak a fegyvernek a sorsát, amelyet az olasz hadsereg már kivont a használatból. Elméletileg a kiszuperált fegyverek szigorú ellenőrzés alatt állanak. Két évvel ezelőtt megszavazott törvény ugyanis világosan leszögezi, hogy a honvédelmi, a pénzügyi és a belügyi minisztériumok kötelesek állandó felügyeletet gyakorolni a fegyverek felett, öt évvel azután, hogy a hadsereg már kivonta a használatból és ezt a fegyvert csak az említett három minisztérium engedélyével szabad eladni.

A gyakorlatban azonban nagymennyiségű kicsi, közepes és nagy fegyvernek sikerült jelentős tételeben elhagyni Olaszország határait. Az egyik olasz szakértő mondta: „Igen nehéz ellenőrzést gyakorolni a fegyver felett, ha az már olasz kereskedő kezébe került.”

A gyakorlatban azonban nagymennyiségű kicsi, közepes és nagy fegyvernek sikerült jelentős tételeben elhagyni Olaszország határait. Az egyik olasz szakértő mondta: „Igen nehéz ellenőrzést gyakorolni a fegyver felett, ha az már olasz kereskedő kezébe került.”

Keresztrejtvény 651

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
13											
14											
15											
16											
17											
18											
19											
20											
21											
22											
23											
24											
25											
26											
27											
28											
29											
30											
31											
32											
33											
34											
35											
36											
37											
38											
39											
40											
41											
42											
43											
44											
45											

Vízintés: 1. Angol regényíró, a mai angol irodalom egyik kiemelkedő alakja. (Ismeret: műve: „A csendes amerikai”, „A havanna emberünk” és még több színes regény szerzője), teljes név. 12. Szarvasfajta. 13. Szereplő lovag. 14. Légió eleje. — 16. Felszíni forma, minden oldalán zárt, egymással szembe fordult lejtőkkel határolt, nagyobb kiterjedésű, kerekded térszíni mélyedés. — 17. Vissza: idegen női név. 19. Ekezettel: erdélyi őslakó nép. — 20. Fekete festék mássalhangzó. 21. Angol tudós, a többszöri súlyviszony törvényének feltalálója és magyarosója (1766—1844). 24. Ránt. — 25. A hulladékból, szemétből kapirgálva válogat. 27. Fűszer. 28. Az Eggedet veszi igénybe. 29. Barlang, üreg, latin eredetű szóval. 31. Elektromos töltéssel rendelkező atom, atomcsoport vagy molekula. 33. Rostos növény. — 34. Gida egyenmű betűi. — 35. K. A. A. 37. Nótá szinonimája keverve. 38. Tartomány Észak-Spanyolországban. Főhelye: Pamplona. 41. Azonban. 42. A második francia császársági szatirikus operett nagyevű megalapítója (1819—1880). „Szép Helena”. Operája: Hoffmann meséi, második betű dupláza. 44. Római hármás. 45. Két szó: 1) zenei kifejezés, a m.: lassan (adandó elő). 2) perzsa király, uralkodott időszámítás előtt 521—485, újjászervezte a perzsa birodalmat.

Függőleges: 1. A 19-ik század elején Párizsban alakult színház, mely névadója lett a rémdráma műfajának, eredeti francia helyesírással. 2. Legelő. — 3. Európai törpeállam eleje. 4. Irat fele. — 5. Betűvel a végén: becézett szülő. 6. Végtelen gléd. 7. Jeltőkészítők. 8. Ekezetel: nóta. — 9. E. N. N. — 10. Eredetileg szerenadszerű több tételes könyv zenei forma, később főleg zongorára írt kisebb, lírai, bensőséges szerelmi hangulatú zenedarab, francia helyesírással. — 11. Két szó: 1) fecskébirodalom, 2) az ókori Lydia fővárosa, a perzsa satrapák székhelye. — 15. Kérdéses, bizonytalan. 17. Ekezetel: európai nép. 18. Szeszital. — 22. Az inkvizíció által elítélt eretnek nyilvános elégetése, máglyahalál. — 23. Vissza: apánál. 24. Primitív közösség, emberek tartósan együttműködő, de lazán megszervezett csoportja. 26. Nyári lakás. 27. Francia filozófus és esztétikus. Leghíresebb műve: „Az írástudók áruháza” (Julien). 30. Velence része. — 32. Világhírű, ma már visszavonult svéd származású filmszínész. 35. Német filozófus. — 36. A tizenhárom vitanú város Erdélyben. 39. Ekezetel: öreg. 40. A. C. A. 41. Csonthéjas. — 43. Húr egyenmű betűi. — 44. Azonos magánhangzók.

A RENDŐRSÉG SZÁMOS AUTÓTOLVAJT ALLITOTT ELO a hétvégén Tel-Avivban és környékén. Az előzetes letartóztatásba helyezettek valamennyien fiatalok, 15—20 évesek.

HIRDETÉSEKET ES ELOFIZETESEKET FELVESZ
AZ
UJ KELET
natanjai megbizottja
GROSZ F.
NATANJA
Rech. Giora Jozseftól 8/27

Lyuk a szélvédőn

Írta: CARLO BERNARI

28.

— Attól függ — vonogattam a vállam. — Annyi mindentől.

— De nagyon vigyázz — fontoskodott megint Scagnazzo —, mert ökelme attól tart ám, hogy akadt valaki, aki vizsgáztatja az asszonykát... Legalább is az URH-n erre gyanakszanak.

Irma még mindig vizsla pillantásokkal faggatott „mintha arról vallatna: szerény személyemben tisztelheti-e vajon azt a nevezetes és előkelő kíséretet, akit a rendőrség odaképzelt Rossana oldalára mellé: lehunytam szemhéjamat, megakadoztam, hogy kételyeim közt matasson.

17

Hirtelen megeredt, épp amikor odaértem. A napsugaraktól bearanyozott tengeröböl képe, melynek Scagnazzo szent „odallenn délen” fogadnia kellett volna, köddé foszlott abban a szakadatlan zuhogásban, de főleg annak a „szivdöglesztő csinibabának” a látomása, akit Irma bizonykodása szerint ott kellett volna találnom — amint éppen énram vár, kecsesen elterülve a napszitta fővényen — tűnt egycsapásra semmibe a szélvédőt hályogossá homályosító, erőszakos záporozásban. Scagnazzo kajánosága jól illett Irma kárörvendő kuncogásához: a fickó buzdított, „Éljek az alkalommal”, az asszony egyszerűen nevétségbe akarta fullasztani öntelenségemet és elbizakodottságomat, mintha valamilyen agyafúrt, kifinomult és szenvedélyes szerencsejátékos volnék: az a „szivdöglesztő csinibaba” tálatva van, rohanj hát ész nélkül a találkádra.

A kocsiban kellett kivárnom, míg a felhőszakadás valamennyire lecsillapodik, hogy a csomagartóból előkotorhassam az esőkabátomat (esernyőmet szánt szándékkal elhagytam), és átfuthassak a sétatyon, a parkolóhelytől annak a szállodának a kapuiáig, amelyik a két szomszédos közül lelkesebbnek tetszett. Októndi módon lefogaltam a szobát, mielőtt rászántam volna magamat, hogy Rossanaék iránt érdeklődjem.

— Nálunk nincsenek. Nem itt szálltak meg. A másik szállodában nem próbálta meg? Vagy hívjuk fel őket mi? — Ne fáradjon... Amint elállt az eső, átmelegtem magam.

Kevésel utóbb ismét lenn voltam a szálloda halljában, a dologtalan tétovásban öngyölgő személyzet közt, meg a hordárok közt, akik az irmagnak itt maradt öszi nyaralóknak a bőröndjeire és utazótáskáira ügyeltek: ezek a maradék vendégek bágyadtan lézengve ténferegtek ide-oda a pamlagtól a bárpultig, és megszállottan sóvárogtak egy kis derület után vagy bérkocsira vártak, hogy visszatérjenek a városba.

A háttérben lévő óriási üvegfal mögött, amelyet a Líbiából jövő délnyugati szél telecsikozott kifeszült fűekben egymással torlóddó vízmotringokkal, úgy éreztem, ismét fölcsendülnek valóm legmélyebből azok a hangok, amelyek addig a pillanatig sürített tájnyelvi zamattal, zaklatottan sóvárogtak vissza az immár visszavonhatatlanul végetért nyarat

— Soha életemben nem láttam ilyen esőt. Húsz álló órán át el nem szakad a víz a földtől. Ez igazi zivatork mindíg is a nyílt tengeren tombolnak, itt a partokon sohasem időznek. Emlékeztek-e a bölcs mondásra: „ha őszszel a tengert ott nem hagyod, szidhatod-e az orvosod?” Hajdanában ezt így mondták: az tényleg ober (október) és ember között egy csöpp eső sem csöpögött, vagy októbertől novemberig tartós zápor alig esik”, most meg már tessék, nézzék, ahun e, csak úgy dől, mintha dézsából döntené az Atyauristen. Takonykört kap az egész föld. Bizony, eljárt az idő. No hisz érezhető, műlőfélben ez az évszak is...

Az az anyás hanghordozás, ami azokban a mondókákban visszhangzott, visszacsépettettem engem a nyomorúságok és kétélyek múltjába, az elnyomott — helyesebben kudarcélményektől meddővé sorvasztott — gyermekkorba, amikor szakadatlanul fölöttem csattogott a „válj valakivé” korbácsa, nem számít kivémmé, csak ne önmagaddá! S íme, most itt merengek réviltlen, befeledkezve multannak egyik bugyrába, s nyomot vesztve énem belsejében, annyira, hogy

kérdésekkel ostromolom a lelkiismeretemet: mihez fogok majd önmagam nélkül?

Ezalatt a hetes újságokban böngésztem és a salátává nyítt folyóiratokban lapozgattam, amelyeket a fogadócsarnok asztalkáiról szedgettem föl köröskörül, de a vedlett papirlepedők láttán sem sikerült fölgerjesztem magamban azt a friss hírek iránti érdeklődésem, amely ifjonti éveim fűszere és mákonya volt, valóminő pótszere az életnek, a szerelemnek és a szeretetnek, a művészetnek és az erkölcsi fölháborodásnak, s ami döntő módon meghatározta, hogy ezt a mesterséget választottam hivatásomul.

Végeztem azokkal a kétszínű alakoskodásokkal és színlelésekkel, amelyek kétféle, két egymás számára elviselhetetlen lényévé hasítottak engem! Ez az első mondat, amelyet odakiáltanék Rossanának. Tenéked köszönhetem, szerelmem, ha sikerül újra fölfelelnem magamat, és talán megmenekülöm...

Fődetlen fővel kimentem a szabadba, őt utánoztam az ostorozó eső alatt, őt ittam az égi nedvességben, meleg volt és kesernyős. Zsebkezdőmet az arcmona teríttem, s ahogy apranként átnyirkosodott, hozzáidomítottam vonásaimhoz, mint ahogy annak idején, a felhőszakadás estéjén tettem az arcjára domborzatával: a lenvázson már nem illatozott a levendulától, mint akortájt, amikor még otthon laktam... Ebben a minutumban jutott eszembe Elsa, s hogy az indulás kapkodó sietésében elfelejtettem otthagyni neki a havi tartásdíjat: átfutottam a postahivatalba, és táviratilag pénzt utalványoztam Irmanak, hogy juttassa el hozzá. Szinte hallottam, milyen szavakkal adja át a pénzt: „Előbb vagy utóbb észhez tér, de ha nem, keresztet vehetsz rá, mint én Renatóra.” És hallottam, hogyan nyelvel vissza Elsa: „Ha valamelyik lányom odaáll elimbém, és azt mondja, hogy értelmiségi az illető vagy netán újságíró, hát én inkább kitekerem a nyakát, hogyszem beleegyezzem abba a házasságba!”

Miközben a postától az újságáros kioszkjáig siettem, hogy újra ellássam magamat hírlapokkal és folyóiratokkal, amelyeket aztán az esőkabátom alá fogtam, a vízszagok szemközti csapodtak: csurgott rólam a lé, mint az ázott ürgéről, amikor beállítottam a másik szállodába, hogy Rossanaék után tudakozódjak:

— Helyesebben szólva a mérnökékről van szó — javítottam ki magamat —, egy betegről, akit egy jóval fiatalabb hölgy kísér...

— Nem próbálta meg a szomszédos hotelban?

— Ott lakom... Mindenesetre köszönöm. Ha megérkeznek, szíveskednek átszólni nekem?...

A portás eközben a vonatok és az autóbuszok menetrendjét ellenőrizte a jegyiroda üvegfalába illesztett táblázatokon.

— Már itt kellene lenniük. Ha csak nem autón utaznak...

— Akárhogy is, mindenesetre köszönöm, nem fontos a dolog. Ne is említse senkinek. Majd később átjövök érdeklődni magam.

— Ha tudja, hogy milyen autót érkezik, azonnal megláthatja őket, még a szobájából is, ha arrafelé figyel az ablakból. Mert mindenképpen itt szemben kell majd parkolniuk.

Azt a hosszú, széles cserzt, amelyik a sétatny túlódalán húzódtott — vagy luxusfészernek nevezzem? —, nyilván mindkét szálló vendégei használhatták parkolóhelyül: mennyezeteknek nádazártárol a langyos líbiai szél leszaggatta a gyékényfonadékokat, amelyek most tépett zászlóként lobogtak a levegőben, vagy alá-aláhullva vergődtek az iltalmukba húzódtott néhány autó motorházföldén.

Terjedelmes nádsövény zuhant rá kocsimra és a melléje beállt járműre, szivdobogva emeltem meg az egyik leffenttyűjét, de nem azt a bizonyos zöldes-kék masinát találtam alatta, bár szintén sportkocsi volt, amerikai márkájú, Nato rendszámmal.

(Folytatjuk)

RIVALDAFÉNY

Premier Kfár-Szabán

A „Cávtá” színház klub legújabb produkciójának holnapután lesz a premierje, de nem a tel-avivi közönség előtt, hanem Kfár Szabán. Ezzel akarja jelezni a klub igazgatója, hogy egyre inkább országos intézmény akar lenni. Feltevések, hogy ha elutaznak egy városkába, siker esetén legközelebb az ottani közönség egyes tagjainak kedve lesz majd beutazni az Ibn Gvirol utcai színházba.

A kfár szabái premieren az „Egyszer volt szerelem” — Ahavá sechájá — című, lényegében két egyfelvonásosból álló darab kerül színpadra. Miriam Bernstein-Kohén, Ávrám Ben-Joséf, valamint Rut Majmon a főszereplők. Az előadást a darab szerzője, Áron Tamir rendezte. Áron Tamir kibucg, művészi pályafutását a kibucszínház együttesénél kezdte, de az izraeli közönség a rádióból ismeri elsősorban a nevét. Keresett hangjáték-rendező.

A két egyfelvonásos címe: „Téves kapcsolás” és „Honnan lehetne tudni?” A kfár szabái premier után sorozatosan kerül színpadra a produkció a Cávtá tel-avivi színháztermében.

IFJUSÁGI SLÁGERFESTIVÁL

A tel-avivi gimnáziumokban sok dzsessz- és vokál-együttes működik. Állítólag ezek az amatőr-együttesek modernebbek minden hivatásos művészi csoportosuláshoz. Most fészalt rendeznek, amelyre december 25-ikén kerül sor a tel-avivi sportszarnokban.

„Pizmotichon” lesz a fesztivál címe.

AZ „UC LI GUC LI” — JERUZSALEMBEN

A Kámeri nagy slágere éveket az „Uc li guc li”, amelynek sikeresebb gyermekdarabot Izraelben nem játszottak. Chanuka hetében a jeruzsálemi gyerekek láthatják majd az előadást. A Kámeri és a Jeruzsálemi Színház közös produkciója lesz, huszort adják összesen elő.

A „BÁT-SEVÁ” PREMIERJE

Szukot fölünnepére volt kitalálva eredetileg a BÁT-SEVÁ táncszínház új műsorának premierje, de technikai nehézségek miatt elmaradt és csak most kerül sor rá. A premier december 3-án lesz. Három táncjelenet szerepel a műsorban.

MI KELL MA A KÖZÖNSÉGNEK?

Az izraeli színházak meglehetősen nehéz helyzetben vannak, mert a jelenlegi háború utáni állapot nem teszi lehetővé a normális műsorpolitika kialakítását, s nagy kérdés, mi érdeklő manapság a publikumot. Erről a problémáról nagyszabású vitákat lesz csütörtökön kifejezetten szakmai közönség — színészek, rendezők, színházi vállalkozók, kritikusok — előtt. A vitánál „előadásokat” Odéd Koller, Dália Herz, Árie Sachs professzor, valamint Joszi Jezreéli tartja.

A „Cávtá” klubban lesz a vita.

EGY KITUNÓ SZÍNÉSZ SLOSIMIA

A háború napjaiban szivrom vitte el Icko Ráchámimovot, a Kámeri érdemes tagját, akinek slosimja napján kegyeletlen szavakkal írt a héber sajtó a halála által bekövetkezett veszteségről.

Icko Ráchámimovot a tévéközönsége is jól ismerté. Szívesen foglalkoztatták őt a rendezők, mert eszékötlenül, nagyon meggyőzően alakította szerepeit. Az utóbbi időben saját gyermekszínházat is alapított „Mászácho” néven. Néhány társával dolgozott és igen jó előadások jeleztek művészi utját. A közönség és a színházi szakma sokáig emlékezik majd Icko Ráchámimovra.

A kulisszák világának kis lexikonja:

RÓZSAHEGYI

Száz évvel ezelőtt született Rózsahegy Kálmán. Az endrődi születésű, tehetséges zsidófiú — Rózsahegyi Ödön fia — hamar feltűnt nagy képességeivel. Rövid vidéki színház után Budapestre került (1898), a Magyar Színház tagja lett. Két évvel később, 1900-ban, már a Nemzeti Színház tagja, s az is maradt 1935-ig, nyugdíjaztatásáig.

Közben elfordult attól a vallástól, amelyben született, s nagy erőfeszítéssel próbált közötti gentrs-formák szerint élni. Vadászott, óriási-est-bukkal fényképezte magát, s amennyire ez tőle tellett, olyan színész-kollektívát barátozott, akik nála „rendezték” vallási érzéseit. „Között született, érzékei nem voltak kötődömények” — monesák a színészvilágban, de a közönség körében is —, hogy Rózsahegy Kálmán zsidó. Ez annál is érdekesebb volt, mert ugyanakkor őt tartották a legjobb parasztlároló színészeknek.

Feleségével, Hevesi Angéllal, magániskolát alapított, ahol nagyon sok tehetséges színészpárlanta kapta az első leckéket. Rózsahegy inkább csak a nevét adta a vállalkozáshoz, a tényleges színházi neveléshez nem volt érteke.

A második világháború után szeretett volna visszakerülni a Nemzeti Színház színházába, de csak magán-színházakban volt számára hely és néha a rádió mikrofonja előtt jutott kis szerephez. Hosszú élete volt, 1961 augusztusában halt meg.

Születésének századik évfordulóján meg kell említeni, hogy hozzá hasonló átláthatósággal rendelkező parasztlároló színész azóta sem tűnt fel a magyarországi színpadokon. Contentárima alkalmából néhány szép emlékeztető olvastunk Rózsahegy Kálmánról a budapesti sajtó hasábjain.

TÚL AZ ÓPERENCIÁN

ILÁNIT — PORTUGÁLIÁBAN
Ilánit, a népszerű izraeli slágerénekeső, vasárnap Portugáliába repült, ahol egy tévéprogramban szerepel. Hat hé-

ber dalt énekel, s némelyiket portugál fordításban is előadja.

Az utóbbi hetekben több külföldi ajánlatot utasított el Ilánit, mert kijelentette, számára most a legfontosabb, hogy a sebesült katonák előtt lépjen fel, de Portugáliába mégis átutazott. „Az közel van, pár nap múlva itthon leszek és folytatom a fellépés-sorozatokat a kórházakban” — mondotta.

UJ OPERA
A berlini operaházban új operát mutattak be. „Az éj lo-

vasa” címmel. Ernst M. Meyer komponálta az új operát, a szövegkönyv a délafrikai fehér-fekete konfliktus kifejezése a zenedráma nyelvén.

MAX FRISCH MEGKAPTA A SCHILLER DIJAT

Max Frisch, a neves svájci drámaíró megkapta a Schiller-díjat. Ezzel a díjjal a svájci Schiller-alapítvány minden évben azt az író-tüntet ki, aki a leginkább volt hű Schiller szelleméhez.

MADÁCH 150 ÉVE SZÜLETETT

Madách Imre, „Az ember tragédiája” írója, 150 évvel ezelőtt született Alsósztrégován, Főművét, a tragédiát 1859—60-ban írta. Nagy jelentőségű még „Mózes” című darabja, amely az egyiptomi udvarban játszódik és Mózes nemzeti öntudatra-ébredésének folyamatát ábrázolja. A „Mózes”-t néhány évvel ezelőtt Keresztury Dezső kisüt „leporolta” és rendkívül nagy sikerrel adták elő Magyarországon.

Visszatérve Madách főművére, a tragédiára, annak héber fordítása Avigdor Háméiről származik. „Szakértők szerint a tragédia legjobb fordítása német nyelven jelent meg, illetve színpadra került. Ez a fordítás egy magyar-zsidó irodalmár, Mohácsi Jenő munkája. Mohácsit — aki különben Madách feleségéről is írt egy kiűné, tanulmányt is beilő regényt, „Lidérce” címmel — 1944-ben, a főszerkesztésben, magyar csendőrkök megölték.

DÜRRENMATT — IZRAEL MELLETT
Friedrich Dürrenmatt, a világhírű svájci drámaíró, az u-

többi években nem sok jót mondott Izraelről. Annál nagyobb örömmel regisztráltak,

hogy a jom-kipur háború után már több ízben megvilágított újságírók, illetve nyilatkozatok formájában és kifejtette, hogy véleménye szerint Izraelnek van igaza.

Az arabok olajszarvasi világ-szerével sem ért egyet a világhírű svájci drámaíró. (benedek)

NEM PANDURÓL LESZ A LEGJOBB RABLÓ...

Egyik meglepetés a másik után érte azokat az argentin rendőröket, akik Córdoba küzeleiben egy emberrabló banda üldözése fogtak. A válságért jelentkező férfi rövid hájra és túzarcra után megsebesítettek, s amikor fölébe hajoltak, kiderült, hogy az emberrabló a helyi rendőrség főfelügyelője. A társaság további négy tagja később szintén kérekerült, s a rendőrkök meglepetés tapasztalták, hogy ketten közülük szintén kollégák. A vizsgálat során kiderült, hogy a pandurókból lett rablók meglehetősen amatőr módon jártak el: megfenyegették az egyik környékbeli földművelőt, hogy elrabolják családjait, ha nem fizet 30.000 dollárt. A pénzt azonban minden körültekintés nélkül mentek a megbeszél helyre, s ott rendőrtársai karjaiba futottak.

Két pilótánk sziriai fogságban

»Polgári célpontok bombázására kaptunk parancsot«

Előre megírt kérdésekre választottak két holland lelkésznek

Johanes Snook holland baptista lelkész Damaszkuszban találkozott két izraeli hadifogoly-pilótával. Snook lelkész jól ismeri Izraelben, főleg Tíberisben, ahol 10 éven át a baptista közösség lelkipásztora-ként tevékenykedett. Jelenleg genfi lakos és az egyházközösség nemzetközi tanácsának, valamint az egyházak és a zsidó nép közötti bizottságnak a titkára. A lelkész Izrael-barát, de bejáratos arab körökbe is.

A sziriaiak rendkívül érdekeltek voltak Snook atya látogatásában és ezért hajlandók voltak eltekinteni attól, hogy a kíséretében lévő másik lelkész utlevélben izraeli turista vizum pecsétje van. „A sziriaiakat jelentősen befolyásolta az izraeli propaganda, amely a nagyvilág szemében a hadifoglyok gyilkosként állította be őket” — mondotta a lelkész a hadifogly Uri Sáhák pilóta fivérének, Gedáljának, aki a múlt héten Londomból Svájcba utazott, hogy személyesen a holland lelkészrel halja a találkozót részleteit. Uri Sáhák, a háború második napján tűnt el.

A damaszkuszi hatóságok rendkívül érzékenyen reagáltak az izraeli hírverés-okozta légkörre és érdekelve voltak olyan cikkeket megjelenésében, amelyek a kezükben lévő izraeli hadifoglyokkal való jó bánásmódot méltatják — mondotta Snook atya.

A sziriai tájékoztatási miniszter pénteken, a muzulmánok hivatásos szünetnapján, fogadta a két lelkészt, majd körtelefon után sikerült elintéznie, hogy november 11-én találkozzanak az izraeli hadifoglyokkal. Snook atyát és kíséretét elvitték egy damaszkuszi épületbe, amely külsejében semmi-

ben házaktól. Bevezették őket egy szobába, ahol külön találkoztak a két pilótával, először Uri Sáhák-kal, majd Jorám Sáhárral. A helyiség százbélyes lakosztóknak volt berendezve és a két papnak fogalmam sem volt arról, hogy honnan és miként hozták ide az izraeli hadifoglyokat. A magas, vékony termetű, szemüveges Snook atyának nem volt alkalma semmi módon a foglyok tudomására hozni, hogy kitűnően beszél héberül, mert a beszélgetés a sziriaiak által előre megírt szöveg szerint történt. Nem állt módjában az általa szabadon megválasztott kérdéseket feltenni a foglyoknak. A találkozó előtt átnyújtott neki egy ívet, amelyen néhány korlátozott számú standard kérdés volt és szigorúan megtiltották, hogy akár csak változtatson is az előre lediktált kérdéseken.

A beszélgetés angol nyelven folyt két tolmács segítségével. Az egyik angolról arabra, a másik pedig arabról héberre fordított.

Uri Sáhákot pilótaöltönyben hozták el a találkozóra. Nem volt megnyirva és borotválva a hadifoglyok módjára (mint ahogy az egyiptomiak megkoptasztották a közelmultban visszaadott izraeli foglyokat). Az egyik lábán kötés volt, mert megsebesült, amikor kénytelen volt sérült repülőgépből kiugrani, viszont a szobába minden segítség nélkül, saját lábán járva lépett be.

Snook lelkész először a fogoly személyi adatai iránt érdeklődött. Uri Sáhák Izraelben született, szülei a Szovjetunióból alijáztak, herziái lakos, nős és két gyermek apja. Előző foglalkozása: földműves a Kfár Masaryk kibucból. Va-

jon rendes elbánásban van része? „Az elbánás a legnagyobb rendszerben van — válaszolta Uri. — Orvosi segítségben részesítettek, amikor az ugrás után megsebesültem. Most egészségi állapotom jó. Csak a bal lábam nincs teljesen rendszerben, de azaz is törődnek” — mondotta és megmutatta a vendégeknek a lábán lévő kötést.

Milyen célpontok bombázására kaptak megbízást? „Polgári célpontokra” — válaszolta Uri. — Hajlandó részletezni? — „Különféle célpontokat Szíria területén” — ismételte, majd elhallgatott. — Miként látja a jövőjét? „Teljes szívvel várom, hogy véget érjen a hadifogságom — válaszolta Uri — és végre hazamehessek”.

Rövid szünet. Majd némi gondolkodás után folytatja: „Először az egyéni érdeimeire gondoltam, de remélem, hogy rövidesen béke lesz az egész körzetben, amikor mindenki boldogul élhet országában és ellátogathat a szomszédos államokba. Remélem, hogy gyermekeinknek már nem kell majd hadat viselni”.

Snook atya hallotta, amint Uri héberül folytatja: „... és amikor nem lesz szükség Damaszkusz és Kairó bombázására”. A két tolmács azonban szándékosan, vagy véletlenül figyelmen kívül hagyta az utolsó szavakat.

Mit szeretne, ha családjával közölnék? „Jól érzem magam, egészen rendszerben van, ne törődjen velem, mindenkit sokszor üdvözölök”. Uri Sáhák csöndes volt és tartózkodó.

„Pontosan olyan, mint amilyenek ismerjük” — fűzi hozzá fivére, Gedálja.

„Talán most unatkozik?” — kérdezte a holland lelkész mosolygva, gyenge kísérletet tette a hadifogly haneulatának emelésére. A három sziriai főelőjár hangos nevetésre tört ki.

„Mivel tölti most az időt, társasítással, kártyázással, vagy sakkkal?” — folytatta a látogató. A pilóta némi batoritást nyerve, lassan elmosolygta magát.

„Legyen nyugodt, jól gondoskodnak rólam, de ez nem jelenti azt, hogy nem szeretnék

Látogatás egy hazatért hadifogolynál

A város lakói egyháznak adják a kilínest a című művésznegyedben lakó Buchrisz-családnál.

Rokonok, barátok, ismerősök s eddig ismeretlenek, jönnek köszönteni a hathetes egyiptomi fogságból hazakereszt Janun Buchrisz 20 éves szakaszvezetőt, aki a háború harmadik napján, a Csatornánál esett fogságba.

A hazatérés első óráiban még nehéz volt szövlásra bírni Janun. A szülők, testvérek és a számtalan vendég között csupán fizikailag volt otthon. Lelkileg még távol. A fiatal gyerek-ember lelkiében egyik pilonatról a másikra nem mult el nyomtalanul a másfél hónapos fogság, melyből két és fél hetet kórházban töltött. Ugyanis jobb karjába és lábába golyó furdott, az állkapcsát is érintette golyó. A sebhelyek még jól látszódnak.

Milyen kórházi kezelésben volt része? — Semmivel sem rosszabb, mint az egyiptomi sebesült katonáknak — válaszolta kérdésünkre Janun, aki még elmondta, hogy a hadifoglyok néhány perccel a találkozó előtt megparazolta felesége arcképt.

„Ez igaz — válaszolta — mindig szerettem rajzolni, de ez mindössze hobbym volt a multban”.

A hazatérés első óráiban még nehéz volt szövlásra bírni Janun. A szülők, testvérek és a számtalan vendég között csupán fizikailag volt otthon. Lelkileg még távol. A fiatal gyerek-ember lelkiében egyik pilonatról a másikra nem mult el nyomtalanul a másfél hónapos fogság, melyből két és fél hetet kórházban töltött. Ugyanis jobb karjába és lábába golyó furdott, az állkapcsát is érintette golyó. A sebhelyek még jól látszódnak.

Milyen kórházi kezelésben volt része? — Semmivel sem rosszabb, mint az egyiptomi sebesült katonáknak — válaszolta kérdésünkre Janun, aki még elmondta, hogy a hadifoglyok néhány perccel a találkozó előtt megparazolta felesége arcképt.

„Ez igaz — válaszolta — mindig szerettem rajzolni, de ez mindössze hobbym volt a multban”.

Hangulata fokozatosan javult és Snook atya ezt nyomban észrevette. Ezután a jövőbeli terveit iránt érdeklődött.

„Pilóta vagyok és természetesen a béke után vágyom — válaszolta Jorám — nem ideiglenes, hanem végleges és állandó békére gondolok. Olyan békére, amely lehetővé teszi számunkra és gyermekeink számára, hogy együtt éljünk nyugodalomban a szomszéd országokkal”.

Ezután köszönetet mondott a két lelkésznek és reményét fejezte ki, hogy ismét találko-

zhat a piramisokhoz és a szfinxekhez vitték őket kirándulni.

Egy alkalommal azt mondták neki, hogy Golda Meír, Mose Dáján, valamint Arik Saron az ő cellája alatti pincében vannak bezárva.

Tudtam, hogy ez nem igaz, miután tisztában voltunk az otthoni eseményekkel. A tiszvisznet utolsó napján fogom esett pilótáinkról tudtunk az országban történt eseményekről, beleértve, hogy csapataink álltpe a Csatornán, Afrikában vannak ...

Mint nekünk a boldog apa. Amránd Buchrisz mesélte, hetekig semmineműt értesítés nem érkezett fiukról, aki a 20-ik születésnapját az egyiptomi fogságban töltötte.

A 43 éves édesapát, 32 napos tartalékos szöglőlat után leszerelték, hogy a legkülönbözőbb katonai parancsnok-ágokon keresse a 4 gyermeke közül a legrövidebbet. Sehol sem tudtak fia hollétéről, míg nem

„Mint mindig erre vágytam. Most még csak egy jó lóra van szükségem. Ifjkoromban imádtam a lovakat és versenyeztettem is akadályversenyben. Az első autót is azon a pénzen vettem, amit jutalmul kaptam egy lovasversenyben. Igaz, azóta se lovagoltam, de a lovaglás épp olyan, mint az uszás és kerékpározás, ha egyszer megtanulja az ember, sohasem felejt el.”

NEGYEZER ÉVES UJLENYOMATOK
Négyezer éves ujjlenyomatok vizsgálatához kérték a Scotland Yard szakembereinek segítségét az angol régészek. Norfolk grófságban, kovakőbányában találtak az ujjlenyomatokat, s az archeológusok remélik, hogy általa választ kaphatnak a négyezer évvel ezelőli őt ember anatómiai felépítésére, munkájára.

